

HANDBALTALENT Gelener heeft nog geen besluit genomen over zijn toekomst bij Skanderborg

Deens handbalavontuur van Jorn Smits

Afgelopen zomer vertrok jeugdhandbalinternational Jorn Smits (19) naar Denemarken voor een nieuwe handbaluitdaging bij Skanderborg. Na een half jaar is hij veel ervaringen rijker.

door **Ingrid Lemmens**

Als Jorn Smits sporthal Glanerbrook in Geleen tijdens de Limburgse Handbal Dagen binnenwandelt, wordt hij van alle kanten begroet. Overal moet hij even stilstaan om te vertellen hoe het met hem gaat. „Nu ik weer even terug ben, merk ik pas hoe erg ik alles gemist heb. Het is ontzettend leuk om iedereen weer te zien.” De keuze van Smits, zoon van Gino Smits (23 interlands) en Cecile Leenen (104 interlands), om in Denemarken te gaan handballen, zorgde voor nogal wat gefronste blikken. Hij was bij Lions immers geen basisspeler. „Daarom wil ik ook benadrukken dat ik niet ben gevraagd, maar zelf ben gegaan. Maurits van Buren (nu spelend bij Volendam) en ik wilden samen in het buitenland gaan spelen. De keuze viel op Denemarken, omdat het qua speelstijl het beste bij ons zou passen. Via via kwamen we in contact met voormalig Sittardia-speler Claus Mogensen, nu assistent-trainer bij middenmoter Skanderborg in de Deense eredivisie. Mijn vader kende Claus nog van zijn tijd als trainer bij Sittardia en zocht contact met hem. In mei hebben we drie dagen meegetraind en ons toen afgevraagd of we dit echt wilden.” De vereiste voor Smits was zijn propedeuse fysiotherapie halen en Van Buren moest slagen voor zijn eindexamens. Dat laatste

Jorn Smits bezocht tussen Kerstmis en Nieuwjaar de Limburgse Handbal Dagen.

foto **Ermino Armino**

mislukte, waardoor Smits alleen overbleef. „Mijn vader vroeg me hoe graag ik het wilde. Heel graag natuurlijk, maar dan moest ik wel helemaal alleen gaan.” Dat deed hij, met volledige steun van zijn ouders vertrok hij afgelopen zomer. Nu, een half jaar later, spreekt hij een paar woordjes

Deens en merkt hij dat het niet altijd even makkelijk is. „Mijn moeder zei voor vertrek dat ik mezelf zou leren kennen in Denemarken. Onzin dacht ik, maar nu besef ik dat ze gelijk heeft. Ik zit er helemaal alleen, zonder vrienden en familie. Ik heb geen heimwee, maar ik mis ze wel. Want dan is een jaar

toch wel lang.” Smits woont en leeft in het complex van de Handbalacademie, maar is er niet actief. „Dat komt omdat ik een jaar te oud ben, maar ik mag wel gebruik maken van de faciliteiten. Samen met een andere handballer deel ik een kamer en we hebben een gezamenlijke woonkamer en keuken.” De

handballer traint mee met het eerste van Skanderborg, maar krijgt de meeste speeltijd in het tweede team, dat uitkomt in de derde liga. „Ik heb ongeveer tien keer bij de wedstrijdselectie van het eerste gezeten. Twee duels heb ik wat minuten mogen maken. Dat was wel heel mooi. Tijdens de trainingssta-

ge in mei keken de spelers van Skanderborg nog naar me als ‘dat broekje uit Nederland’. Je zag ze echt denken: ‘iemand uit Nederland, die kan toch niet handballen’. Inmiddels heb ik wel bewezen dat ik wel wat kan en respect afgedwongen. Ze waren heel verbaasd over wat ik liet zien.”

Natuurlijk weet Smits dat hij nog lang niet op het niveau zit van zijn medespelers. „Ik leer elke dag bij, maar maak nog steeds fouten. Daar zijn ze niet blij mee, maar ze zien wel dat ik keihard mijn best doe. Afgelopen tijd ben ik flink vooruit ben gegaan. Zowel fysiek als op handbalgebied. Ik had nooit verwacht dat ik al speelminuten in het eerste zou mogen maken. Ik ben ook niet naar Denemarken gegaan om te slagen, maar om iets te leren en mezelf te ontwikkelen.” Of hij in Denemarken blijft, weet hij nog niet. „Als ik blijf, zou ik graag meer speeltijd in heren 1 krijgen, maar ik heb geen idee of die mogelijkheid er is. Ik vind het niet erg om het in het tweede te handballen, maar ik wil graag nog meer leren. Dit is mijn opstapje naar wellicht een professionele handbalcarrière. Tot nu toe is het een schitterende ervaring die niemand me meer afneemt. Als ik terugkom zullen mensen wel weer zeggen dat het een mislukt avontuur is, maar zo zie ik het niet. Ik heb in de Nederlandse eredivisie ook nog nauwelijks minuten gemaakt. Ik ben pas negentien jaar en kan ook hier nog genoeg leren en dan over een paar jaar opnieuw de stap naar het buitenland maken. Want het is nog altijd een droom om in het buitenland te handballen. Dit is slechts een opstapje ernaar toe.”